

PARTA

VÁCLAV
SCHNEIDER

NA HRANĚ
STARTOVNÍ VÝBUCH



PARTA
NA HRANĚ
Startovní výbuch

Václav Schneider

1. ROBIN MÁ NÁPAD

Nikdy nepoznáš, že začíná průser, dokud už není pozdě. Ale když máš Robina v partě, dá se to vycítit. Ten kluk má talent – vždycky přijde s nápadem, který zní jako bomba, ale ve skutečnosti je to vstupenka na horskou dráhu s názvem „katastrofa“. A my, banda bláznů, se vždycky necháme nalákat.

Byli jsme ten den v parku, na naší oblíbené lavičce, která už zná víc piv než nějaký zapomenutý hospodský stůl. Vzduch byl kombinací starýho kebabu z noční, rozlámanýho skla a občasného pachu starýho svinstva, co tam někdo zapomněl. Denis ležel na zádech v trávě a žvýkal suchý rohlík, zatímco Týna zírala do prázdna a Luky, náš domácí expert na věci, co nikoho nezajímají, si hrál s aplikací na sledování hvězd, která ho pořád posílala někam do Sahary.

Já, Matěj, jsem jen čekal, kdy to začne. A taky začalo.

„Hele,“ ozval se Robin s tím svým úsměvem, co nikdy nevěstí nic dobrýho. „Co kdybychom vyrazili na víkend pryč? Jako úplně pryč. Bez signálu, bez rodičů, bez civilizace. Jen my a příroda.“

Ticho. Takový to ticho, co je mezi „ty jsi blbej“ a „to by mohlo bejt dobrý“. Týna zvedla obočí a podívala se na Robina jako na nějakej podivnej druh zvířete.

„Myslíš jako... stanování?“ zeptala se. „Nebo přežití s Denisem a jeho plyšákem?“ Luky přidal: „Jestli nás bude někdo fotit, pošlu to rovnou na Reddit.“

Denis se ozval, jakoby slyšel, že se jeho medvěd Muf označuje za plyšáka. „Muf není plyšák. Je to terapeut. Pro mě. A já jsem pro. Kdy vyrazíme?“

Robin se usmál ještě víc. „Můj strejda má chatu v lese. Nikdo tam nejezdí. Máme klíče. Je to volný.“

„Proč tam nikdo nejezdí?“ Luky se přitom ani nepodíval od svého telefonu.

„Protože tam není voda, elektřina ani záchod,“ odpověděl Robin jako by to byl detail. „Ale má to duši.“

„To říkal i Hitler o Rakousku,“ ozvala se Týna.

Já jsem mlčel. V hlavě mi probíhal celý film katastrof, které nás čekají. Příjezd. Chata ve stavu, kdy se rozpadne, jakmile ji otočíš hlavou. Denis, který si propíchne nohu klackem. Robin, co ztratí klíče. Luky, co se ztratí v lese. Týna, co nás všechny zabije. A já, jediný, kdo si to bude pamatovat.

„Tak jo,“ řekl jsem nakonec. „Jedem.“

V tu chvíli bylo rozhodnuto. Nikdo z nás netušil, že do pondělí stihneme rozbít auto, málem utopit rotoped, způsobit menší požár a přivolat myslivce s flintou. Ale Robin měl nápad. A my jsme zase v prdeli.

Příprava na výlet v naší partě neprobíhá podle žádného systému. Vlastně je to spíš chaos s nádechem zoufalství. Robin nám poslal seznam věcí, který podle něj „fakt musíme mít“, a hned na druhém místě byl nůž na máslo. Ne kvůli máslu. Ale „pro případ, že bychom museli vyříznout mapu z muflona.“

To fakt napsal.

Týna si balila věci jako kdyby jela do války – tři svetry, náhradní baterky, pepřák a termosku s kafem, která by zvládla zásobovat celou školu. Luky si sbalil powerbanku, další powerbanku a pak ještě jednu „do zálohy“, a k tomu svou oblíbenou konspirační čepici z alobalu, protože „v lese je to všechno o energiích“. Denis přišel s batohem, ze kterého čouhal Muf a pytlík s rozvařenou rýží. A já? Já si vzal deník. Ne že bych si normálně psal deník, ale tušil jsem, že se bude hodit jako důkazní materiál.

V pátek ráno jsme se nacpali do Robinova auta, což je stará felicie, která zní jako kuřák po infarktu. Robin říká, že má „charakter“, ale ve skutečnosti má jen ulomené zpětné zrcátko a klimatizaci, která fouká horký vzduch z motoru.

„Chata je asi hodinu odtud,“ zahlásil Robin, když jsme se konečně rozjeli. „Ale musíme zastavit pro pár věcí.“

Zastavit „pro pár věcí“ znamenalo 40 minut v obchodě, kde Denis hledal „polévku, co zní jako pokémon“ (nakonec vzal ramen), Luky koupil svíčky „na vyvolávání lesní energie“, a Týna hledala repelent, který neobsahuje chemii, ale „hlavně funguje, Matěji, fakt!“.

Cesta byla klasická. Týna navigovala přes GPS, která nás dvakrát poslala do slepé uličky a jednou na soukromý pozemek, kde nás vyhnal starý pán s kosou. Robin dělal DJ-e a pouštěl výběr „songů, co měly být hity, ale nebyly“, čímž způsobil Denisovi nervový tik a mně chuť skočit z auta.

Když jsme konečně dorazili na místo, bylo to... působivé.

Chata stála na kraji lesa, obklopená vysokými stromy a absolutním tichem. Vypadala jako něco, co postavil někdo, kdo měl půlku plánu,

druhou půlku rumu a nulové zkušenosti se stavitelstvím. Okna byla pokrytá špínou, dveře vrzaly jako starý zub, a kolem se válela stará konev, mrtvá žárovka a něco, co vypadalo jako lebka lišky. (Nebo plyšák. Nikdo to nechtěl blíž zkoumat.)

„To je ono!“ zvolal Robin nadšeně. „Není to úžasný?“

„Je to něco,“ poznamenala Týna.

Vešli jsme dovnitř. Vzduch byl těžký, zatuchlý a nesl nádech něčeho, co by chemici popsali jako „mrtvá myš a vzpomínky na cigára z osmdesátek“. Všude pavučiny, popraskaný lino, staré nádoby a kamna, do kterých bych osobně nedal ani listí, natož oheň.

„Kde je záchod?“ zeptal se Denis s výrazem naděje.

„Venku,“ odpověděl Robin. „Klasická kadibudka. Za tím šíleně hustým křovím.“

„Výborně,“ řekl Luky. „V noci mě něco sežere, až budu čurat.“

Začali jsme vybalovat věci. Týna okamžitě dezinfikovala stůl, židle i Robina. Denis hledal místo, kam položit Mufa, a vybral si poličku, která se pod jeho váhou okamžitě zbortila. Luky zapojil své tři powerbanky do sebe a začal ladit signál, který tady samozřejmě neexistoval.

Já si sedl na nejpevnější židli a vytáhl deník. První zápis:

„Den 1. Zatím žijeme. Robin je v euforii. Což obvykle znamená, že do 48 hodin bude hořet něco, co by nemělo.“

A pak přišla první noc. Ale to už je příběh na další část...

Slunce zapadlo dřív, než jsme čekali. V lese to tak bývá. Jeden moment si říkáš, že je krásně, a za chvíli tě obklopí tma, která má hustotu motorového oleje. A právě v tu chvíli Robin vytáhl svíčky.

„Romantika!“ zahlásil a rozmístil je po místnosti, jako kdyby měl přijít milenec. Místo něj jsme ale měli jen Týnu, která měla k romantice asi tak blízko jako sekera k diplomacii.

„Ty jsi normální?“ zavrčela. „Dáš svíčky na starý noviny?! Chceš, aby ta chata vyletěla do vzduchu?“

„To je kreativní energie!“ bránil se Robin. „A k tomu ještě kadidlo, co jsem koupil.“

„To není kadidlo,“ ozval se Luky, který mezitím zkoušel napojit svoji GPSku přes alobalový štít. „To je vonná tyčinka s příchutí ‘lesní pohřeb’.“

Přesně ve chvíli, kdy Denis oznámil, že má hlad a že uvaří něco „jednoduchého a lehce trávitelného“, což v jeho překladu znamená těstoviny s instantní polévkou a sojovkou, se ozval první divný zvuk.

Takový to křupnutí, co nevychází zevnitř chaty, ale zvenku. A ne jako větev. Jako krok. Ztichli jsme.

Týna se podívala na mě. Já se podíval na Lukyho. Luky na svíčku. Denis na Mufa.

„Zase srnky?“ zkusil Robin.

„Jo jasně, ty, co nosí pohorky,“ sykla Týna.

Zvuk se opakoval. Blíž. Pak ticho. A pak něco zaskřípalo – zvenku. Jakoby někdo zavadil o starou plechovou mříž nebo... nebo o tu konev.

„Mám pepřák,“ oznámila Týna, ale nemělo to ten efekt, jaký asi čekala. Robin si mezitím narazil čepici a popadl vařečku. „V nejhorším je to obranný nástroj!“

„Co když je to nějaký psychopat?“ zeptal se Denis.

„Tak nám uvaří lepší večeři než ty,“ dodal Luky a zvedl vidličku, na které měl přilepený kus čehosi.

Nakonec jsme se rozhodli, že se „podíváme“, což znamenalo, že Robin otevře dveře, Týna stojí metr za ním s pepřákem, Denis drží Mufa jako štít, Luky dokumentuje na telefon (i když nebyl signál, „někdo to jednou najde“), a já jsem měl u sebe pánev. Litinovou. Dědictví po babičce.

Dveře zavrzaly. Zvenku byla úplná tma. Les dělal ty svoje divný zvuky — jako když někdo šustí pytlíkem v úplně prázdném kině.

Nikde nikdo. Ani konev se nehýbala.

„Možná to byla kuna?“ navrhl Robin.

„Nebo medvěd,“ dodal Luky. „V roce 1998 viděli v tomhle kraji jednoho. Podle mé aplikace sem spadá jeho migrační trasa.“

„Luky,“ povzdechla si Týna, „drž hubu.“

Dveře jsme zavřeli, zatloukli je židlí a usadili se kolem stolu. Robin prohlásil, že „to je přesně ten typ zážitků, co formuje charakter“. Já si zapsal:

„Charakter má teď minimálně tři trhliny. Jestli přežijeme víkend, budu mít PTSD z much a těstovin s chutí betonu.“

Denis se pokusil znovu rozesmát skupinu tím, že uspořádal „stand-up“ s Mufem. Bylo to... zvláštní. Muf říkal věci jako: „Jsem medvěd, co nemá signál, pošlu ti telegram s mým řevem,“ a „Denis je můj emocionální support human.“ Týna se sice nesmála nahlas, ale koutky se jí trochu pohnuly. To už bylo úspěch.

Pak jsme šli spát.

Nebo spíš... šli jsme si lehnout.

Robin se natáhl na gauč, který měl v sobě víc prachu než polštářů. Denis spal na zemi na karimatce, vedle Mufa, a chrápal už za dvě minuty. Týna zabrala jednu palandu. Luky si ustlal vedle kamen, protože věřil, že „teplo z kamene je přirozenější než deka“. Já si vzal křeslo v rohu.

A těsně před tím, než mi začaly padat oči, jsem slyšel, jak se venku něco znovu hýbe. Ale tentokrát jsem nešel zkoumat.

2. TOHLE JE SNÍDANĚ?

Ráno nás přivítalo zvláštním způsobem. Tedy hlavně tím, že vůbec nepřivítalo. Prostě nás jen nemilosrdně vyhnalo z postelí, protože někdo (nejspíš Robin) převrhl hrnec s vodou na zem, když se pokoušel „uvařit čaj podle staroslovanského receptu“. Což v jeho podání znamenalo: voda, pár listů, a velká dávka přehnaného sebevědomí.

Já jsem se probudil s bolestí zad, protože křeslo, na kterém jsem spal, je nejspíš navrženo jako mučící nástroj z 18. století. Týna už seděla venku na pařezu a upřeně koukala na les, jako kdyby čekala, že z něj vyleze odpověď na všechny životní otázky. Denis se snažil rozbalit konzervu bez otvíráku, Muf seděl opřený o plechovku a vypadal zhruba stejně zmateně jako jeho pán.

Robin už tradičně pobíhal okolo a snažil se působit produktivně, i když to znamenalo hlavně to, že se každou chvíli na něco ptal. „Kde je zapalovač?“ – „Kdo má sůl?“ – „Proč tu není teplá voda?“ – „Myslíš, že když sníš šišku, umřeš?“

Nikdo mu neodpovídal.

Luky konečně vylezl zevnitř s výrazem, který napovídal, že noc u kamen nebyla tak duchovní, jak si představoval. Vlasy měl rozčuchané, obličej otlacený od dřeva a mikinu plnou pilin. „Něco mě celou noc pozorovalo,“ oznámil vážně. „Měl jsem pocit, že se na mě dívá oko něčeho... ne-lidského.“

„To byl Robin,“ odpověděla Týna bez mrknutí oka. „Chrápe s otevřenýma očima.“

Snídaně byla... neortodoxní. Denis si nakonec poradil s konzervou kladivem a šroubovákem, což skončilo tím, že půlku obsahu vylil Robinovi do batohu. Robin to považoval za “obětinu duchům lesa” a jen pokrčil rameny. Týna snědla proteinovou tyčinku, kterou měla od září v kapse kabátu, a Luky si uvařil zelený čaj z listí, které nasbíral za chatou. Nevěděli jsme, jestli je to máta, nebo rostlina, co způsobuje halucinace. Rozhodli jsme se to neriskovat.

Já jsem vytáhl z batohu staré croissanty z benzínky. Byl jsem za ně vděčný víc než za cokoli jiného v životě. Teda až do chvíle, kdy jeden z nich spadl na zem a Denis ho sebral, otřel o kalhoty a podal mi ho zpět se slovy: „Ještě dobrý, pětisekundové pravidlo.“

„To neplatí, když je země komplet pokrytá popelem, borovým jehličím a... tímhle,“ ukázal jsem na neidentifikovatelný hnědý flek vedle.

Denis pokrčil rameny. „Imunita se buduje v terénu.“

Robin najednou vyskočil jako by dostal nápad – což u něj nikdy není dobré znamení.

„Mám plán na dnešek!“ oznámil slavnostně. „Půjdeme na výšlap! Je tu stará rozhledna, asi dvě hodiny pěšky. Úplně opuštěná. Ideální na fotky, relax a spirituální propojení s krajinou.“

„Když řekneš slovo ‘spirituální’ ještě jednou, vrhnu po tobě Mufa,“ odpověděla Týna.

Luky ale kývl. „Rozhledny jsou super. Lidi tam hází přání do lahví. Třeba najdeme nějaký vzkaz z minulosti. Nebo tajný symboly. Ilumináti jsou všude.“

„Ilumináti nejsou v chatách bez splachovacího záchodu,“ odvětil jsem. Přesto jsme šli.

Zabalili jsme si vodu, trochu jídla, Mufa (Denis by ho stejně nenechal samotného) a vyrazili jsme. Cesta vedla skrz les, který vypadal nádherně a děsivě zároveň. Všude klid, ptačí zpěv a občasné záchvěvy podezřelého ticha, kdy se zdálo, že se na nás dívá něco víc než jen stromy.

Po dvaceti minutách jsme samozřejmě zabloudili. Robin tvrdil, že to je „zkratka podle paměti“, což je výraz, který bych nejradši zakázal zákonem.

„Zkratka podle paměti,“ opakovala Týna, když jsme už dvacátou minutou stoupali do kopce, který měl sklon jak eskalátor v pekle. „Robin, ty nemáš paměť. Ty máš mentální origami.“

„Ale hele, podívej, jak je tu krásně!“ odpověděl Robin, mávající rukou směrem k výhledu, který se skládal z dvou keřů, jednoho starého pařezu a šíleně nas*aného sršního hnízda o metr dál.

„Přisahám Bohu, jestli mě něco štípne, pálím tu chatu,“ pronesla Týna smrtelně vážně.

Denis vypadal, že mu dochází baterky – a to doslova. „Hele, nemáme ještě daleko?“ ptal se každých pět minut. V ruce nesl Mufa jako vzácný náklad, i když už byl propocený tak, že vypadal spíš jako plyšová houba.

Luky si mezitím fotil stromy. „Tahle má auru! Tady někdo umřel, cítím to!“

„Já tady brzo umřu taky,“ zamumlal jsem.